מאי מיבעי לך השתא כזית וכזית הוה לך למידק דהוי כללא מדלא אמניתא אלא כזית כזית לפרטא הא כזית וכזית כללא כזית למחר בחוץ מיבעיא לך. ובעיין איפשיטו דבעינן לעיל כזית כזית תנן או כזית וכזית תנן ס"מ דכזית וכזית תנן. ומהכא אמרינן בגמ' דהאומר לחבירו בקדושין (דף מז.) ובגמרא דשבועות הפקדון (שבועות לח.) רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית ל"ש כזית וכזית פרטא הוי: **לישנא אחרינא** [לא] גרסינן: **ויקץ כישן** (ו) **פיגול.** כיון שמגלא חלי זית לראשון יב) חלי זית אחרון שהוא מינו ניעור משנתו ומבטולו שנטרף יג) עם חוץ למקומו לפסול ולא לפגל וחוזר מלטרף עם זה לפגל ובטל לו חלי זית דחוץ למקומו מלהוציא מידי פיגול דאין חלי זית מועיל במקום כזית ולא אמרי' כבר נלטרף עם שאגלו לפסול ולא יחזור ויפרד ממנו: **עירוב מחשבות הוי.** מכיון שנלטרף שוב לא ירד יד) : **ראשון.** התערובות הזה תורת ראשון עליו לעשות מגעו שני דהא איכא שיעורא דראשון בגוויה ליתן טומאה: **חלקן זה שני וזה שני.** שהרי בכל אחד חלי שיעור דראשון וחלי שיעור דשני ותנן לקמן בשמעתא טו) ראשון ושני מלטרפין לטמא בקל שבשניהם: **הא חזר ועירבן ראשון.** כדמסיים ואזיל מגופא דמתני' אלמא כשחזר ומלא את מינו ניעור מלירוף דשאינו מינו: **נפל זה בעצמו וזה בעצמו.** כשנתלק הראשון נפל חבירו עליה פסלה טז) ולא טימאה ליעשות שניה שכשנפל האחד לא היה בו כביצה ראשון וכשנפל חבירו כבר נסתלק זה: **נפלו שניהם לאחד.** וה"ה בזה אחר זה אם נפל השני בעוד הראשון עליה שניהם כאחד קרי ליה: **עשאה שניה.** אלמא הדרי ומלטרפי ראשון שבזה ושבזה: **הפס אילא שיעורא.** מעיקרא יז) שלם הוא ונתלק הלכך כשחזר ועירבו חזר שמו עליו: **אכל הכא.** מעיקרא חלי זית פגול וחלי זית פסול לא נקרא שם פגול עליו כי אם שם פסול הלכך כי הדר אתי חלי [זית] דזמן לא פקע שם פסול למיחל שם פגול: ה"ג **האוכל** יח) **כיצה שנטמא באב הטומאה וחלי שנטמא בולד הטומאה וחלי אחרת שנטמא בולד הטומאה מלטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם** כב) **מאי לאו אע"ג דהדר מלייה דלמא** יט) **דלא הדר מלייה כי אתא רב דימי אמר חצי זית חוץ למקומו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו תני בר קפרא פיגול אין** כ) **חצי זית מועיל במקום כזית כי אתא רבין אמר חצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ למקומו תני בר קפרא פיגול אין** כא) **חצי זית מועיל במקום כזית רב אשי מתני הכי** כב) **חצי זית חוץ לזמנו וכזית חציו חוץ** כג) **למקומו וחציו חוץ לזמנו תני בר קפרא פיגול אין** כד) **חצי** כה) **זית מועיל במקום כזית אמר רבי יגאי** כו) **חישב שיאכלוהו כלבים למחר פיגול דכתיב** [1] **ואת איזבל יאכלו הכלבים בחלק יזרעאל מתקיף לה רבי אמי אלא מעתה** [2] **חישב שתאכלהו אש למחר דכתיב** [2] **תאכלהו אש לא נופח ה"נ דפיגול וכי תימא הכי נמי והתנן לאכול כחצי זית ולהקטיר חצי** כז) **כזית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין** כח) **אי דאפקה בלשון אכילה ה"נ הכא במאי עסקינן דאפקה בלשון הקטרה דלשון אכילה לחוד ולשון הקטרה לחוד בעי רב אשי** [3] **חישב לאכול כזית בשני בני אדם מהו בתר מחשבה אזלינן דאיכא** כט) **שיעורא או בתר אוכלין אזלינן וליכא שיעורא אמר אביי ת"ש לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין**

ויקץ כישן הפיגול. לא שייך הכא מלא מין את מינו וניעור כט) **עירוב מחשבות הוי.** ל) שאין הפסול מניח הפיגול ליפרד מעליו: **הא** חזר ועירבן **ראשון הוי.** תימה מה ענין זה אצל זה דגבי קרבן כשאמר חלי זית חוץ למקומו וחלי זית חוץ לזמנו הרי כבר נפסל הקרבן ואינו חוזר ונעשה פיגול אבל חלי בילה ראשון וחלי בילה שני שנתערבו דנעשה שני אין הטעם לפי שנתבטל חלי בילה הראשון אלא משום דאין לו כח לטמאות בפני עצמו הלכך כשילטרף עמו חלי בילה ראשון למה לא יהא ראשון ל) : **נפלו שניהם כאחד עשאוה שניה.** למ"ד יש נוגע חוזר לא) ונוגע: **התם איכא שיעורא.** פי' בקונט' מעיקרא שיעור שלם הוה ונתלק הלכך כשחזר וערבו שמו חזר עליו אבל הכא מעיקרא חלי זית פיגול וחלי זית פסול לא נקרא שם פיגול עליו כי אם שם פסול הלכך כי הדר אתי חלי זית דזמן לא פקע שם פסול למיחל שם פיגול. ולפירוש זה הוה ליה למימר התם הוה ביה שיעורא הכא לא הוה ביה שיעורא ומפרש ר"ת איכא שיעורא שיש מן השני כשיעור לפיכך מניח לו לראשון להפרד מעליו והלך לב) לו להתחבר אצל ראשון אחר הכא ליכא שיעורא מן הפסול ואין מניח לו לפיגול להפרד מעליו: **אמר רב המנונא מנא אמינא לה דתנן האוכל שנטמא באב הטומאה.** שהיה בו כביצה ושנטמא בולד הטומאה שהיה בו כמו כן כביצה, מלטרפין זה עם זה אם יש חלי בילה מן הראשון וחלי בילה מן השני מלטרפין לטמא בקל שבשניהם מאי לאו אע"ג דהדר מלייה שלקח מן הראשון ושם עליו אלמא כיון דליכא שיעורא מן השני אין מניח לו לראשון להפרד מעליו ילך לו אצל ראשון חבירו ומשני דלמא דלא הדר מלייה. ואין לדמות זה לטומאה שבטלה חזרה וניעורה דהכא לא בטלה והכא טעמא משום דאין לב) להפרד ממנו לד) ולפי' רבינו תם שפירשתי לא ליכא למה שפירש בקונטרס דאוכל מקבל טומאה בכל שהוא והתרכתי בפרק המקליע [שבת דף לא. ד"ה לי לעניין]: **חישב שיאכלוהו כלבים למחר פיגול.** בסוף כל הפסולין (לקמן דף לו.) אמרינן דחישב שיאכלוהו טומאים לא הוי פיגול ולריך לפרש טעם אמאי גרע מאכילת כלבים ט) : **ואת איזבל יאכלו הכלבים.** לה) הא פשיטא ליה דשייכא ליה גבי בהמה בדבר הראוי לה כדכתיב ט) תהיה כל תבואתך לו) לאכול אלא מאכילת בשר מייתי ראיה לו): **דכתיב תאכלהו אש לא נופח.** תימה דלא מייתי קרא דאם האכל יאכל דבשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח (לעיל יג.) וכתיב (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העולה וי"ל דאם דגבוה פשיטא ליה דשמה אכילה ובכל לח) מקום אין אכילה והקטרה מצטרפין ט) אבל מל) השתא דאמרת דכל אכילת אש שמה אכילה קשיא ליה אמאי אין מצטרפין: **שאין אכילה והקטרה מצטרפין.** מרישא הוה מצינא למידק דקתני להקטיר דבר שדרכו להקטיר הא דבר שאין דרכו להקטיר לא אלמא אכילת אש לא שמה אכילה:

חישב לאכול כזית בשני בני אדם מהו בתר מחשבה אזלינן דאיכא שיעורא. [לעיל לט.] **אמר רב המנונא מנא אמינא לה דתנן האוכל שנטמא באב הטומאה ושנטמא בולד הטומאה מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם מאי לאו אע"ג דהדר מלייה דלמא** [1] **דלא הדר מלייה כי אתא רב דימי אמר חצי זית חוץ למקומו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו תני בר קפרא פיגול אין** [1] **חצי זית מועיל במקום כזית כי אתא רבין אמר חצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ למקומו תני בר קפרא פיגול אין** [1] **חצי זית מועיל במקום כזית רב אשי מתני הכי** [2] **חצי זית חוץ לזמנו וכזית חציו חוץ** [2] **למקומו וחציו חוץ לזמנו תני בר קפרא פיגול אין** [2] **חצי** [2] **זית מועיל במקום כזית אמר רבי יגאי** [3] **חישב שיאכלוהו כלבים למחר פיגול דכתיב** [1] **ואת איזבל יאכלו הכלבים בחלק יזרעאל מתקיף לה רבי אמי אלא מעתה** [3] **חישב שתאכלהו אש למחר דכתיב** [2] **תאכלהו אש לא נופח ה"נ דפיגול וכי תימא הכי נמי והתנן לאכול כחצי זית ולהקטיר חצי** [4] **כזית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין** [4] **אי דאפקה בלשון אכילה ה"נ הכא במאי עסקינן דאפקה בלשון הקטרה דלשון אכילה לחוד ולשון הקטרה לחוד בעי רב אשי** [5] **חישב לאכול כזית בשני בני אדם מהו בתר מחשבה אזלינן דאיכא** [5] **שיעורא או בתר אוכלין אזלינן וליכא שיעורא אמר אביי ת"ש לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין**

מאכל לאכול אלא מאכילת בשר מייתי ראיה לו): **דכתיב תאכלהו אש לא נופח.** תימה דלא מייתי קרא דאם האכל יאכל דבשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח (לעיל יג.) וכתיב (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העולה וי"ל דאם דגבוה פשיטא ליה דשמה אכילה ובכל לח) מקום אין אכילה והקטרה מצטרפין ט) אבל מל) השתא דאמרת דכל אכילת אש שמה אכילה קשיא ליה אמאי אין מצטרפין: **שאין אכילה והקטרה מצטרפין.** מרישא הוה מצינא למידק דקתני להקטיר דבר שדרכו להקטיר הא דבר שאין דרכו להקטיר לא אלמא אכילת אש לא שמה אכילה:

ויקץ כישן הפיגול. לא שייך הכא מלא מין את מינו וניעור כט) **עירוב מחשבות הוי.** ל) שאין הפסול מניח הפיגול ליפרד מעליו: **הא** חזר ועירבן **ראשון הוי.** תימה מה ענין זה אצל זה דגבי קרבן כשאמר חלי זית חוץ למקומו וחלי זית חוץ לזמנו הרי כבר נפסל הקרבן ואינו חוזר ונעשה פיגול אבל חלי בילה ראשון וחלי בילה שני שנתערבו דנעשה שני אין הטעם לפי שנתבטל חלי בילה הראשון אלא משום דאין לו כח לטמאות בפני עצמו הלכך כשילטרף עמו חלי בילה ראשון למה לא יהא ראשון ל) : **נפלו שניהם כאחד עשאוה שניה.** למ"ד יש נוגע חוזר לא) ונוגע: **התם איכא שיעורא.** פי' בקונט' מעיקרא שיעור שלם הוה ונתלק הלכך כשחזר וערבו שמו חזר עליו אבל הכא מעיקרא חלי זית פיגול וחלי זית פסול לא נקרא שם פיגול עליו כי אם שם פסול הלכך כי הדר אתי חלי זית דזמן לא פקע שם פסול למיחל שם פיגול. ולפירוש זה הוה ליה למימר התם הוה ביה שיעורא הכא לא הוה ביה שיעורא ומפרש ר"ת איכא שיעורא שיש מן השני כשיעור לפיכך מניח לו לראשון להפרד מעליו והלך לב) לו להתחבר אצל ראשון אחר הכא ליכא שיעורא מן הפסול ואין מניח לו לפיגול להפרד מעליו: **אמר רב המנונא מנא אמינא לה דתנן האוכל שנטמא באב הטומאה.** שהיה בו כביצה ושנטמא בולד הטומאה שהיה בו כמו כן כביצה, מלטרפין זה עם זה אם יש חלי בילה מן הראשון וחלי בילה מן השני מלטרפין לטמא בקל שבשניהם מאי לאו אע"ג דהדר מלייה שלקח מן הראשון ושם עליו אלמא כיון דליכא שיעורא מן השני אין מניח לו לראשון להפרד מעליו ילך לו אצל ראשון חבירו ומשני דלמא דלא הדר מלייה. ואין לדמות זה לטומאה שבטלה חזרה וניעורה דהכא לא בטלה והכא טעמא משום דאין לב) להפרד ממנו לד) ולפי' רבינו תם שפירשתי לא ליכא למה שפירש בקונטרס דאוכל מקבל טומאה בכל שהוא והתרכתי בפרק המקליע [שבת דף לא. ד"ה לי לעניין]: **חישב שיאכלוהו כלבים למחר פיגול.** בסוף כל הפסולין (לקמן דף לו.) אמרינן דחישב שיאכלוהו טומאים לא הוי פיגול ולריך לפרש טעם אמאי גרע מאכילת כלבים ט) : **ואת איזבל יאכלו הכלבים.** לה) הא פשיטא ליה דשייכא ליה גבי בהמה בדבר הראוי לה כדכתיב ט) תהיה כל תבואתך לו) לאכול אלא מאכילת בשר מייתי ראיה לו): **דכתיב תאכלהו אש לא נופח.** תימה דלא מייתי קרא דאם האכל יאכל דבשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח (לעיל יג.) וכתיב (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העולה וי"ל דאם דגבוה פשיטא ליה דשמה אכילה ובכל לח) מקום אין אכילה והקטרה מצטרפין ט) אבל מל) השתא דאמרת דכל אכילת אש שמה אכילה קשיא ליה אמאי אין מצטרפין: **שאין אכילה והקטרה מצטרפין.** מרישא הוה מצינא למידק דקתני להקטיר דבר שדרכו להקטיר הא דבר שאין דרכו להקטיר לא אלמא אכילת אש לא שמה אכילה:

מאי לאו אע"ג דהדר מלייה. פ"ה לפי שיעמו אפי' כו'. אבל קשה לר"ת על הא דפי' דאוכלים מקבלים טומאה בכל שהוא מהא דאמרינן בהלות (פי"ב מ"ה) אלו ממעטין בחלון וחציב פחות מכביצה אוכלין, ואי מקבלין טומאה היאך חוצצין (קדיר"ל) [הא קי"ל] דכל דבר המקבל טומאה אינו חוצץ כפני הטומאה [כ"ל דף יט:]. ולפי' [ר"ת] ניחא דלעולם היו בו כשיעור מעיקרא [כ]שנטמא באב הטומאה [עד] שהלקן ועירבן עד אחי ביצה, ומ"מ מייתי שפיר דכי הדר מלייה שלקח אחי ביצה מן הראשון ושם עם [אחלי] הפסי [אינו מלטרף עמו, דכיון] דליכא שיעורא (כיון דהשני) [בשני] אין מניחו לראשון להפרד ממנו ולילך לו אצל הראשון מכיון. ואחי דלא הדר מלייה (לשון הר"פ ד"ל): **כי אתא רב דימי כו'.** כרב המנונא ס"ל מיהו הכא דהוה אי דלמא הדר מלייה מלטרפין ולא אמרינן אם אחדי מלטרפין אלא אמרינן מכי תניא בר קפרא פיגול אין חלי זית אחד לעיל ויקץ כישן הפיגול ואפילו אפסקיה במחשבת מקום ועדיפא דרב אשי מדרבא דאשמעינן רבותא אע"ג [לעיל כט.], (דה"פ) [דה"מ] כי ליכא זמן בהדיה דהוי פיגול: **יאכלו הכלבים.** אלמא שמיה אכילה: **אלא מעתה חישב.** על הבשר לאכול [כ] בא"ש הדיוט למחר: **הכי נמי.** דהוי פיגול: **וכי תימא הכי נמי והא אין מן.** דאפי' אם גבוה [כ] במידי דחזי לה ואורחה לא מלטרפא אם [כה] חישבה עם אכילת אדם ואע"ג דאכילה שמה אלמא לא מדמי אכילות להדדי דכל חדא וחדא למילתיה הוא דהויא אכילה: **בשר אוכלין.** שניס האוכלין את הזית: הא

ואף על גב דמחשבה דשליחות יד הוי כדבור כדפרישנו מחשבה דקדשים נמי איכא למימר דכדיבור. וגם כן איתא בריש מנחות מחשבה דתרומה מיהא שניטלת במחשבה הוי בלא דיבור כדמוכח בפרק שבועות שתים תנין ולא כמו שמשמע פירוש הקונטרס דפרק בתרא דבכורות דבעי למימר דתרומה נמי בדבורא. עד כאן (שטמ"ק ב"מ דף מא.):

ניחא דלעולם היו בו כשיעור מעיקרא [כ]שנטמא באב הטומאה [עד] שהלקן ועירבן עד אחי ביצה, ומ"מ מייתי שפיר דכי הדר מלייה שלקח אחי ביצה מן הראשון ושם עם [אחלי] הפסי [אינו מלטרף עמו, דכיון] דליכא שיעורא (כיון דהשני) [בשני] אין מניחו לראשון להפרד ממנו ולילך לו אצל הראשון מכיון. ואחי דלא הדר מלייה (לשון הר"פ ד"ל): **כי אתא רב דימי כו'.** כרב המנונא ס"ל מיהו הכא דהוה אי דלמא הדר מלייה מלטרפין ולא אמרינן אם אחדי מלטרפין אלא אמרינן מכי תניא בר קפרא פיגול אין חלי זית אחד לעיל ויקץ כישן הפיגול ואפילו אפסקיה במחשבת מקום ועדיפא דרב אשי מדרבא דאשמעינן רבותא אע"ג [לעיל כט.], (דה"פ) [דה"מ] כי ליכא זמן בהדיה דהוי פיגול: **יאכלו הכלבים.** אלמא שמיה אכילה: **אלא מעתה חישב.** על הבשר לאכול [כ] בא"ש הדיוט למחר: **הכי נמי.** דהוי פיגול: **וכי תימא הכי נמי והא אין מן.** דאפי' אם גבוה [כ] במידי דחזי לה ואורחה לא מלטרפא אם [כה] חישבה עם אכילת אדם ואע"ג דאכילה שמה אלמא לא מדמי אכילות להדדי דכל חדא וחדא למילתיה הוא דהויא אכילה: **בשר אוכלין.** שניס האוכלין את הזית: הא

הגהות הב"ח

(ו) רש"י ד"ה ויקץ כישן הפיגול וכו' ומבטלו לעירוף שמצרף וכו' וחחר ומצרף: (ב) ד"ה בעצמו וכו' ולא"ת אי דלא וכו' בתוכו: (ג) ד"ה ה"ג וכו' תלמד שמלטרפין היינו דוקא היכא:

שינויי נוסחאות

א) כה"ז מתקן וכן ליתא בד"ו רפ"ט וס"ת. אמנם בכתה"י [לבד מכי"ל ב"ן] ליתא. וכ"ע מרש"י. ועי' ל"ק דמקיים גירסתינו וכ"מ בק"נ: ב) ס"ל וכזית (ש"מ): ג) לעצמו דזה לעצמו (ש"מ. וכ"ה בסהרות): ד) אמר ליתא בד"ו וכתה"י, וכ' דק"ס שהוסיפוהו בטעות מנה"ן: ה) נ"ל לא דלא. ותיבת דלמא נמחק (רא"ש). וכ"ה בכי"ל וברש"י, אבל בתוס' גלגיה: ו) ואין (כי"צ): ז) נ"ל חוץ לזמנו וחציו חוץ למקומו (דק"ס). וכ' ס"ל וקר"ל שכ"ה גילתה הרמב"ם עש"כ: ח) כחצי (שמכ"י וצ"ק, וכ"ה במתני'): ט) כחצי (צ"ק): י) רבא כל"ל (ש"מ, וכ"ה בכי"צ) ויעב"ץ גורס רב אסי. ועי' רש"ס: יא) והא איכא כל"ל (*ש"מ): יב) הראשון את חצי זית האחרון (כתה"י וש"מ): יג) שנצטרף עם של חוץ (*ש"מ, ועי' ב"ח) נ"ל ואינו מצטרף (גליון): יד) יעור כל"ל (*ש"מ): טו) בשמעתין דראשון (כתה"י): טז) פסלוה ולא טימאוה (ש"מ): יז) מעיקרא שיעור שלם (*ש"מ, וכ"ה בתו'): יח) ל"ל אוכל (כי"ב): יט) וחצי ביצה אחרת נמחק, ול"ל ושנטמא בולד (כ"ה בכי"י וכן תיקן בש"מ) ולפי"ז לא נתפרש שיעור האוכל שנטמא בולד, ומה כתב הגליון בש"מ לגומר וכו' עי"ש: כ) ראשון קאמר ואינו נעשה עוד (*ש"מ): כא) בתוכו (רש"ש): כב) שמיטמא (ב"ש) וכן הגיה הב"ח בשבת לא ע"א: כג) דאמרן (*ש"מ): כד) ואיצטריף בהדיה (*ש"מ): כה) דאחשביהו (*ב"ש): כו) להאכילה כל"ל (*ש"מ): כז) דגבוה (*ש"מ): כח) עם מחשבת אכילת אדם כל"ל (*ש"מ): כט) בש"מ: ל) פר"ת שאין (צ"ק): לא) ל"ל ורחוד (צ"ק): לב) ולילך (ב"ש): לג) דאין מניחו (ש"מ): לד) ממנו כדפיר"ת ולפי' שפרשתי (צ"ק): לה) הא דלא מייתי ראיה מקרא דולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול דהא פשיטא ליה דשייכא אכילה גבי בהמה וכו' (ש"מ. וכנעי"ז בתוס' מנחות יז ע"ב): לו) תבואתה כל"ל (רש"ש): לז) בש"מ נוסף דסד"א דגבי כלבים לאו אכילה היא: לח) ומכל כל"ל (ש"מ): מל) אבל השתא וכו' עי' שפ"מ שכ' לדון לזה מונן ומקומו בד"ה שלאמריו אקוטיים שם עש"ב: מ) ועי' תוס' לקמן לו ב' ד"ה שיאכלוהו: מא) עי' בש"ע לעיל אות יט:

שיטה מקובצת

מאי לאו אע"ג דהדר מלייה. פ"ה לפי שיעמו אפי' כו'. אבל קשה לר"ת על הא דפי' דאוכלים מקבלים טומאה בכל שהוא מהא דאמרינן בהלות (פי"ב מ"ה) אלו ממעטין בחלון וחציב פחות מכביצה אוכלין, ואי מקבלין טומאה היאך חוצצין (קדיר"ל) [הא קי"ל] דכל דבר המקבל טומאה אינו חוצץ כפני הטומאה [כ"ל דף יט:]. ולפי' [ר"ת]

קבה א מיי' פרק ט"ז מהלכות פסה"מ הלכה ד:
קבו ב ג מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הלכה יג:
קבז ד מיי' שם הלכה יב:
קבח ה מיי' פרק ט"ז מהלכות פסה"מ הלכה ד:
קבט וזה מיי' פי"ד שם הלכה י והלכה ט ועיין כס"מ:

תורה אור השלם

1. וְאֶת אִיזֶבֶל יֹאכְלוּ הַכְּלָבִים בְּחֶלְקַ יִזְרְעֶאל וְאֵין קֹבֵר וַיִּפְתַּח הַדֶּלֶת וַיָּנָס: מ"ב ט, י
2. כָּל חֹשֵׁךְ טָמוּן לְצָפוּנָיו תֻּאָכְלֵהוּ אֵשׁ לֹא נֻפָּח יֵרַע שָׂרִיד בְּאָהֳלוֹ: איוב כ, כו

מוסף רש"י

האוכל שנטמא באב הטומאה. דהוה ולד הטומאה דהייהו לראשון, והאוכל שנטמא בולד הטומאה, דהוה שני: **מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם.** דהייהו שני ומצטרפין יחד לעשות שליסי כדרך שהסאי עושה, דהוה קל כשניהן, אבל לא מלטרפין לחלי שיעשו שני כמו ראשון שעשה שני, דל"ל הייהו חמור שבשניהן (מעילה יז):

ליקוטים

השייך לענין זה ר' בענין קודם דלמולים ולערלים לא שחיטב בלבו מתחלה שניהם אלא שחישב שיאמר כך והוהיא דפגלו במקדש כיון שמתכוין בפירוש לפסלו ולפגולו חשיב היזק לא בדיבורייהו. בהכניסה לרבקה שתדוש ולא תינק ודוקא בתינק ותדוש פטור מדיני אדם אבל בתדוש לחודיה חייב בדיני אדם וכל זה דומה דוחק. וגם בפירוש הקונטרס בריש מנחות על הא דקאמר מחשבה דמינכרא פסל רחמנא דהיינו דבור והתם נמי משמע הכי דקרי חרבה לשם בלילה מחשבה דמינכרא שניכר שהוא משקר ואם לא היה מדבר במאי מינכרא כיון דאינו מחשב. ודוחק לומר כיון דאם היה מוציא בפיו היה ניכר קרי ליה מחשבה דמינכרא. ויש לתמוה מהא דאמרינן בפרק ב' דזבחים גמרא כיצד קירב המתיר אמר רבי יוחנן מנין למחשב בקדשים שהוא לוקה תלמוד לומר לא יחשב וכיון דכתיב בקרא לא יחשב דמשמע מחשבה מהיכא תיתי לך להצריך דיבור. ועוד דרישא דפריך התם רב אשי לרב מארי לאו שאין בו מעשה הוא ואין לוקין עליו אמר ליה רבי יהודה היא וכו', ומאי קושיא הא כי האי גוונא חשיב מעשה לרבי יוחנן כיון דאיכא דבור ודבדוריה מתעביד מעשה כדאשכחן בפרק קמא דתמורה דאמר ליה רבי יוחנן לתנא לא תיתני מימר דבדיבורייה עושה מעשה, וכן חסמה בקול חשוב מעשה וטעמא משום דבדיבורייה מתעביד מעשה אבל אם אין צריך דבור אלא מחשבה בלב ניחא (ובתיתר אי במחשבה בלא דיבור היכי לקיימי דע שחישב מאאי) במחשבה לבדה מיפסיל בלא דיבור ניחא כיון שלא הוצרך הדיבור אלא לפי שעל ידי כך אנו יודעין שפסלו במחשבה אבל הפסול לא נקבע על ידי דיבור אלא על ידי המחשבה. ומיהו בדוב ספרים בזבחים גרסינן רבי יגאי ומצי למימר דאף על פי שיכול לתרץ דהתם בדיבורייה מתעביד מעשה רוצה להעמיד רבי יגאי אף כריש לקיש דפטר חסמה בקול. והרב רבי חיים היה אומר דלא חשיב בדבורו מתעביד מעשה מה שנפסל במחשבתו דמתחלה כמו כן לא היה ראוי להקריבו לאכול עדיין עד שיקרבו מתירין אף על פי שמתחלה היה עומד ליקרב בבשר גמור ועתה נפסל על ידו